

СТАНСИ ЗА АВГУСТА-2

Дж. Г. Байрон

1.

Блаженството вече отмина,
помръкна добрата звезда
и сякаш по тази причина
ти смъртния грях оправда.
Макар че познаваш скръбта ми,
не влезе в съюз със страха
и ето, със теб като знаме,
спасявам от гибел духа.

2.

Природата щом се засмее,
изпадам в нещастен захлас,
потъвам безсменно във нея
и с тебе сравнявам я аз.
Подобно на буря в морето
развихрят се спомени в мен
и горест изпълва сърцето,
защото съм с теб разделен.

3.

При все че Надеждата рухна
и слезе в безименен гроб,
при все че ликът ми подпухна
от болка - аз пък съм твой роб.
Преследват ме хиляди мъки,

сломен съм и пълен със грях,
измъчват ме наште разлъки,
но мисля за теб, не за тях.

4.

При все че жена си, едва ли
не ще ми помогнеш в беда,
ти моята обич пожали
и заедно с мене рида.
Позна ме, но не ме предаде,
не с бягство се с мен раздели
и моята чест ти пощади,
безмълвна пред клетвите зли.

5.

Не мразя света недостоен,
където човекът е сам
против своя враг многоброен,
но него на други ще дам.
Безброй да са моите грешки,
платени с разбити мечти
и със унижения тежки,
в душата ми вечно си ти.

6.

Пред мен са останки разбити
на минало с днешна тъга,
което научи очите
да виждат вълшебства сега:
в пустинята изворче блика,
в миязмите цвете цъфти,

**самотно врабче чурулика
и всичко това си все ти.**

(Превод от английски на Стефан К. Робев)